

อนุสาสนีปาฏิหาริย์แห่งองค์พ่อแม่ครูอาจารย์

หลวงพ่อกัณหา สุขกาโม

วัดป่าทรัพย์ทวีธรรมาราม ตำบลวังหมี่ อำเภอน้ำเขียว จ.นครราชสีมา

วันนี้เป็นวัน ๙ เดือนกรกฎาคม พุทธศักราช ๒๕๖๘ ศาสนาพุทธ คริสต์ศักราช ๒๐๒๕ ศาสนาคริสต์ ฮิจเราะห์ศักราช ๑๔๔๖ ศาสนาอิสลาม

เดือนนี้เป็นเดือนกรกฎาคมเข้าหน้าฝนประชาชนมาเตรียมบวช ข้าราชการ รัฐวิสาหกิจ ประชาชนที่เป็นชาวบ้านพากันมาเตรียมบวชเพื่อที่จะบวช

การบวชคือออกจากบ้าน ออกจากสถานที่อยู่ ไปอยู่วัด มาอยู่วัด ทางวัดเรียกว่า มาอยู่วัด วัดคือสถานที่ของนักบวช นักบวชได้รับสิทธิพิเศษ ไม่ต้องทำงานอะไร ได้รับการสนับสนุนจากทุก ๆ คน ได้รับความสนับสนุนเป็นลายลักษณ์อักษร ถูกต้องตามกฎหมายประเพณีที่ดี ผู้ที่ไปบวชมาถึงแล้วคือพากันมาบวช

บวชนี้เป็นสิ่งที่ดี เป็นสิ่งที่มีคุณมีอุปการคุณ พระธรรมพระวินัยสิกขาบท น้อยใหญ่ ข้อวัตรกิจวัตร มีทั้งหมดแปดหมื่นสี่พันพระธรรมขันธ์ เพื่อเป็นหลักการ อุดมการณ์อุดมธรรม ผู้ที่บวชต้องมาบวชทั้งกายบวชทั้งใจ กิริยามารยาทอาชีวะ

อาชีวะของนักบวช อาชีวะของนักบวชคือเป็นผู้ออกบิณฑบาตทุกวัน ภิกขาจาร บิณฑบาตทุกวันตอนเช้าณะหกโมงกว่า ๆ

สำหรับวัดป่าทรัพย์ทวีฯแห่งนี้จะหกโมงกว่า ๆ ถ้าวัดป่าวัดกรรมฐานที่อยู่ไกลหมู่บ้านหลายกิโลเค้าก็จะออกแต่เช้ามากกว่านี้ สำหรับวัดที่อยู่ใกล้บ้านหรืออยู่กลางหมู่บ้าน สว่างแล้วก็พากันออกบิณฑบาตภิกขาจาร

เรามาบวช เรามาทำความรู้ความเข้าใจในเรื่องพระธรรมพระวินัย เรื่องพระศาสนา และก่อนจะบวชนี้ต้องพากันมาฝึกพากันมาปฏิบัติก่อน มาวอร์มตัว มาวอร์มการประพฤติการปฏิบัติก่อน เพราะเราอยู่ที่บ้านอยู่ที่ทำงาน พากันทานอาหารวันหนึ่งหลายครั้งนะ เรามาบวชเป็นพระไม่ได้ทานอาหารแล้ว มาฉันภัตตาหารแล้ว ปกติพระในพระพุทธศาสนามีองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นประธาน

พระพุทธเจ้านะเสวยภัตตาหารวันหนึ่งเพียงหนเดียว พระพุทธเจ้าไม่ได้ฉันเพล พระพุทธเจ้านะฉันอาหารเพียงครั้งเดียว พวกที่ฉันเพลที่เป็นนักบวชของพระพุทธศาสนาได้แก่พระภิกษุสามเณรอาพาธนะ ถ้าใครไม่ป่วยไม่อาพาธจะฉันอาหารเพลไม่ได้ แต่เราเห็นกันทุกวันนี้ ที่เห็นพระฉันเพลนี้ยังไม่ถูกต้อง ถ้าตามพระธรรมพระวินัยการฉันอาหารเพลนี้สำหรับภิกษุสามเณรอาพาธ

พระภิกษุสามเณรอุปัฏฐากย์พระผู้อาพาธ พระผู้อาพาธฉันอาหารไม่ได้ เพราะป่วยอาพาธ พระที่เฝ้าเลยพากันฉัน เมื่อฉันแล้วติดอกติดใจ เลยพากันป่วยทั้งประเทศทั้งโลกเลย

ให้ผู้ที่จะมาบวชใหม่หรือผู้ที่ยังไม่เข้าใจให้เข้าใจนะ เดียวนี้มีประเพณีฉันอาหารเพลเป็นทางการ นี่เป็นความผิดเพี้ยนจากความเป็นจริง

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านให้พระภิกษุสามเณรที่มาบวชนี้
ไม่ต้องมีภาระมากในเรื่องฉัน ให้ฉันวันเดียวก็เพียงพอ ฉันวันเดียวเวลาเดียว
ฉันให้อิ่ม ๆ นะ ฉันให้เพียงพอ

ตอนเย็นนะ พระพุทธเจ้าท่านก็ไม่ให้ฉันน้ำปานะ น้ำปานะนี้สำหรับพระภิกษุ
สามเณรป่วย พระภิกษุสามเณรป่วยฉันอาหารไม่ได้ หลังเที่ยงไปก็ให้ฉันน้ำปานะ
คือน้ำผลไม้ ที่โยมเค้าทำมาถวาย สำหรับถวาย ถ้าพระทำเอง พระทำได้ตั้งแต่เช้า
จนถึงเที่ยง พระทำเองเก็บไว้ให้พระภิกษุป่วยภิกษุอาพาธได้วันหนึ่งกับคืนหนึ่ง
เพราะเอาไว้มากกว่านั้นมันจะเสีย สมัยโบราณไม่มีตู้เย็น ไม่มีน้ำแข็งเหมือนทุกวันนี้
ให้ผู้ที่มาเตรียมบวชหรือว่าพระใหม่พระเก่าเข้าใจตามนี้นะ

เรามาบวชเราต้องมีความสงบมีปัญญา มีปัญญามีความสงบ เหมือนรถ
เหมือนเครื่องบินเหมือนเรือ เค้าต้องมีเบรก มีเกียร์ตั้งหลายเกียร์

พระธรรมพระวินัยให้รู้เข้าใจเป็นสิ่งที่มีความสำคัญคุณ พระธรรมพระวินัย
เป็นสิ่งที่มีความสำคัญคุณ เป็นอุปกรณ์เป็นกรรมกรที่เราต้องเอามาใช้เอามาปฏิบัติ

เราจะไปทิ้งอุปกรณ์ในการประพาดิการปฏิบัติไม่ได้ ถ้าเราทิ้งมันก็จะว่างจาก
การประพาดิการปฏิบัติ มีความรู้ไม่มีการปฏิบัติมันก็เจ๊กัน มันก็ไม่มีอะไร

ปัญญากับการปฏิบัติต้องเอามาใช้พร้อมกัน เป็นคนดีก็ต้องมีปัญญา
เป็นคนมีปัญญาก็ต้องเป็นคนดี

พระธรรมพระวินัยเป็นทั้งคำสั่งให้หยุด เป็นคำสั่งสั่งให้ทำนะ

ถ้าเรารู้เข้าใจเรามีปิตีมีความสุขมีเอกัคคตาในการประพาดิการปฏิบัติ
เจริญสติสัมปชัญญะให้มากขึ้น ให้มีปิตีมีสุขเอกัคคตาในการเจริญสติสัมปชัญญะ

ให้มากขึ้น เพื่อใจของเราจะได้อยู่กับความสงบอยู่กับปัญญา อยู่กับข้อวัตรข้อปฏิบัติ อยู่กับกิจวัตรนะ

เราต้องเอาพระธรรมพระวินัย ข้อวัตรกิจวัตรเป็นหลักการในการประพฤติ การปฏิบัติของเรา สถานที่ที่เป็นสิ่งที่ดี พระธรรมพระวินัยถึงเป็นสิ่งที่ดี ถ้าเราอยู่ที่บ้าน อยู่กับเค้าทานอาหาร อยู่กับเค้าดูหนังฟังเพลง เล่นโทรศัพท์ เล่นอินเทอร์เน็ต เล่นไลน์ มันก็ยากที่จะประพฤติปฏิบัติได้ สิ่งแวดล้อมนี้นะถึงเป็นสิ่งที่สำคัญ ความวิเวกภายนอกนะ ถึงเป็นสิ่งที่สำคัญ

เราอินทรีย์บารมียังอ่อนนะ ต้องอาศัยสถานที่สงบ อาศัยสถานที่วิเวก อาศัยสิ่งแวดล้อม อาศัยตัวอย่างแบบอย่าง ผู้เภาผู้ปฏิบัติเภา อาศัยครูบาอาจารย์ ผู้ที่เอาธรรมนำชีวิต อาศัยพระธรรมพระวินัยขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า มีปิติมีความสุขมีเอกัคคตาในการประพฤติการปฏิบัติ ถ้าเรามีปิติมีความสุขมีเอกัคคตา ในการประพฤติการปฏิบัติแล้วทุกอย่างนั้นจะไม่มีปัญหา มันจะลงตัว เข้าถึงความพอเพียงเพียงพอ

เราต้องรู้เข้าใจเรื่องพระธรรมพระวินัย ข้อวัตรกิจวัตร เรามาอยู่วัดอยู่สถานที่ ด้วยอาศัยบารมี อาศัยแบรนด์เนมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เรามาทำเหมือนพระพุทธเจ้า ปลงผมเหมือนพระพุทธเจ้า นุ่งห่มผ้ากาสาพัสตร์ สีเหลืองหม่นเหมือนองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เพื่อบวชทั้งกายทั้งใจ ทั้งกิริยามารยาท เพื่อจะได้ปฏิบัติติดต่อกัน เพื่อไม่ให้ขาดไม่ต่างไม่ให้อ่อน มีความติดต่อกัน เป็นความดีเป็นบารมี เป็นปฏิบัติที่ติดต่อกัน

เราหยุดเรื่องอดีตทางจิตใจของเรา หยุดเรื่องสัญญาขั้นหยุดเรื่องอดีต เรามาหยุดเรื่องอนาคต อยู่กับปัจจุบัน อยู่กับความสงบ มีสติรู้ตัวทั่วพร้อม อยู่กับปัญญามีสติรู้ตัวทั่วพร้อม มาเจริญสติปัฏฐาน หรือว่ามีสติเป็นพื้นฐานมีปัญญาเป็นพื้นฐานเพื่ออบรมบ่มอินทรีย์

เราทั้งหลายนะองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่ให้เราตริกันในกามในความอโรยของกาม หยุดตริกันในพยาบาท เราจะหยุดทั้งสองอย่างนี้ด้วยความรู้ด้วยความเข้าใจ ด้วยการอบรมบ่มอินทรีย์ เราทั้งหลายจะได้บวชทั้งกายทั้งใจไปพร้อม ๆ กัน

ผู้ที่มาบวชไปบวชนะ เบื้องต้นถึงรู้หลักการอย่างนี้แหละ เป็นคนละอายต่อบาปเกรงกลัวต่อบาปเห็นภัยในวิฆฏสงสาร

คำว่าพระนี่มีความหมาย ๒ อย่าง พระอย่างหนึ่งมีความหมายว่าผู้เห็นภัยในวิฆฏสงสาร อีกอย่างหนึ่งพระนี่มีความหมายว่าพระนี่มีความเป็นอยู่ด้วยภิกขาจารอาหารจากประชาชน ไม่เก็บอะไรไว้เพื่อบริโภควันท่อไป มีอะไรก็ฉันวันหนึ่งเพียงหนเดียว ไม่เก็บอะไรไว้

ถ้าเป็นพระภิกษุใช้ภิกษุอาพาธก็เก็บน้ำอ้อยน้ำตาลน้ำมันน้ำผึ้งได้ไม่เกิน ๗ วัน ๗ ราตรี ไม่สะสมอะไร พระนี่ไม่สะสมอะไรนะ พระนี่ก็คือพระธรรมคือพระวินัยมีแต่ความสงบมีแต่ปัญญาไม่สะสมอะไร องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านวางหลักการไว้อย่างนี้

พระธรรมพระวินัยสิกขาบทน้อยใหญ่จะทำให้ตัวเองนะมีความสงบมีปัญญา ทำให้ทุกคนโอเค ทุกคนเห็นด้วย ทุกคนอยากจะอำนวยความสะดวกความสบาย ในการประพฤติการปฏิบัติ

เรามาบวชมาปฏิบัติเราต้องเข้าใจอย่างนี้ พระพุทธเจ้าเป็นอย่างนี้ พระอรหันต์เป็นอย่างนี้ พระพุทธเจ้านะคือธรรมะคือพระธรรมคือพระวินัย พระพุทธเจ้านั้นไม่ใช่ นิติบุคคล ไม่ใช่ตัวตน พระพุทธเจ้ามีแต่สงบมีแต่ปัญญา ก้าวไปด้วยศีลด้วยสมาธิ ด้วยปัญญา

ความรู้ความเข้าใจของผู้ที่มามบวชมาประพฤติมาปฏิบัติธรรมนี้ จะไม่มีใคร ตรึกในกามตรึกในพยาบาท ทุกคนเน้นที่ใจเน้นที่เจตนา เน้นที่บริสุทธิ์ ไม่มีต่อหน้า และลับหลัง เป็นบริสุทธิ์คุณ ไม่สร้างภาพไม่มีต่อหน้าและลับหลังเป็นผู้เคารพ ผู้สงบ ผู้การะในธรรมในปัจจุบันธรรมผู้ที่มาบวชต้องเข้าใจอย่างนี้

ให้เอาพระพุทธเจ้าเป็นหลัก เอาพระธรรมเอาพระวินัยเป็นหลัก อย่าเอา สามัญชน เอาตัวเอาตน อย่าเอาโลกธรรมนำชีวิต ต้องเอาบริสุทธิ์คุณนำชีวิต เราทั้งหลายจะได้เคารพกราบไหว้ตัวเองได้ร้อยเปอร์เซ็นต์ คนอื่นเค้าจะได้เคารพ กราบไหว้เราร้อยเปอร์เซ็นต์ ว่าเราเป็นพระธรรมเป็นพระวินัย เป็นผู้มีความสงบ เป็นผู้มีปัญญา เราถึงจะสมควรให้พ่อให้แม่ปู่ย่าตายายข้าราชการนักการเมือง เจ้าพระมหากษัตริย์ประชาชนทั้งหลายยกมือไหว้กราบไหว้ เป็นผู้ควรรับการสนับสนุน จากบุคคลอื่น

การประพฤติการปฏิบัตินี้ให้เราเน้นที่ปัจจุบัน เพราะปัจจุบันใจของเรา คิดได้ที่ละอย่าง คำพูดเราก็พูดได้ที่ละอย่าง กิริยามารยาทเราก็ทำได้ทีละอย่าง

อาชีพเราก็ทำได้ทีละอย่าง ทุกคนทำได้ปฏิบัติได้ ไม่มีใครทำไม่ได้ ผู้ที่ทำไม่ได้ก็มีตั้งแต่คนบ้า คนบ้านี้ทำไม่ได้ เพราะสมองได้เสียแล้ว หรือผู้ที่เอาตัวตนเป็นที่ตั้งน่ะก็ทำไม่ได้เช่นเดียวกัน ทางราชการนักการเมืองนักบวชทั้งหลายเค้าถึงไม่เอาเรื่องเอาราวกับคนบ้า เอาตัวตนเป็นที่ตั้งนี่ก็ชื่อว่าเรามีเชื้อบ้านะ

ทุกคนทำได้ปฏิบัติได้ให้มีปิติมีความสุขในการประพฤติการปฏิบัติเพื่อเราทั้งหลายจะได้ผ่านด่านไปด้วยความรู้ความเข้าใจ ด้านนี้ก็ได้แก่ธาตุทั้ง ๔ ชั้นทั้ง ๕ อายตนะ ๑๒ ทุกคนต้องผ่านด่านนี้ด้วยความรู้ความเข้าใจ เราต้องผ่านด่านนี้ไปได้ด้วยความรู้ความเข้าใจ นี่เป็นความรู้คู่กับการประพฤติการปฏิบัติ

เราอย่าไปคิดว่าเราทำไม่ได้ ความปรุ่งแต่งนี้มันเป็นตัวเป็นตน ที่มันปรุ่งแต่งแต่เราน่ะว่าทำไม่ได้ปฏิบัติไม่ได้ ความคิดอย่างนี้เรียกว่าเป็นความคิดที่เอาความหลงนำชีวิต ไม่ใช่เอาพระธรรมเอาพระวินัยนำชีวิต ไม่ใช่คุณไม่ใช่ประโยชน์ ความคิดนี้มันเป็นโทษ อย่างนี้เราต้องไม่ให้มันทำงานนะ ยกเลิกความคิดอย่างนี้ ยกเลิกธุรกิจอย่างนี้ เราต้องรู้เราต้องเข้าใจ ต้องเห็นภัยในความคิดอย่างนี้ เห็นภัยในวิภวสงสารอย่าให้ความคิดอย่างนี้มันทำงาน ยกเลิกมันไปเสีย แคนเซลล์มันไปเสีย

เราพยายามมีสติรู้ตัวทั่วพร้อม เพื่อมีสติสัมปชัญญะสมบูรณ์ เอาตัวตนเป็นที่ตั้งสติสัมปชัญญะไม่สมบูรณ์ สติสัมปชัญญะที่สมบูรณ์จะทำให้มีพลังมีกำลัง เราต้องหยุดความฟุ้งซ่าน หยุดความปรุ่งแต่ง มามีสติรู้ตัวทั่วพร้อมให้มากขึ้น ให้มีความสุขในพระธรรมในพระวินัย ถ้าใจมันไม่สงบ ก็ให้หยุดลมหายใจของตัวเอง กลับลมหายใจของตัวเอง ใจมันจะขาดเดี๋ยวมันก็กลับมา มันไม่เก่งถึงกับปล่อยให้ตัวเองตายหรอก

ให้รู้ให้เข้าใจ เครื่องบินจะลงรันเวย์นะ เครื่องบินมันมีพลังเพาเวอร์สูง มีพลังเร็วมากนะ เราก็ต้องแตะเบรก แตะเบรกก็คือหยุดตริกในกามหยุดตริกในพยาบาท มาอยู่กับกายกับเวทนากับจิตกับธรรม มีสติรู้ตัวทั่วพร้อมให้สมบูรณ์ ถ้ามันยังไม่สงบก็ต้องหยุดลมหายใจมันเสียเลยอย่างนี้

เราอย่าไปปล่อยให้ตัวตนทำงาน อย่าปล่อยให้ความฟุ้งซ่านมันทำงาน เรามาบวชมาประพฤติมาปฏิบัติเป็นโอกาสดีของเราเป็นเวลาของเรา เราต้องตั้งในประพฤติตั้งใจปฏิบัติ ไม่มีใครประพฤติปฏิบัติให้เราได้

เราอย่ามาบวชเพื่ออยู่ไปเป็นวัน ๆ ให้เวลามันผ่านไป

เราต้องพากันเจริญสติสัมปชัญญะ มีปิติมีความสุขมีเอกัคคตาในการทำข้อวัตรข้อปฏิบัติ เราจะได้ไม่เสียเวลา

วันหนึ่งคืนหนึ่งเรานอนพักผ่อนให้เพียงพอ เรามาบวชเป็นพระ ตามหลักการแล้วนอนพักผ่อนจำวัดเวลา ๓ หุ่่ม ตื่นตีสาม ปกติเราอยู่บ้านเราไม่ได้ควบคุมตัวเองไม่ได้คอนโทรลตัวเอง จะปล่อยไปตามสัญชาตญาณที่มันเป็นตัวเป็นตน ที่มันเป็นเราเป็นเค้า มันจะปล่อยไปตามสัญชาตญาณ

เรามาบวชมาปฏิบัติ ต้องมาหยุดสัญชาตญาณของตัวเองด้วยพระธรรมพระวินัย ข้อวัตรกัจจวัตร เราต้องยกเลิกตัวตนที่สมมติว่าตัวตนนี้เพราะการมาบวชคือการยกเลิกชาติชั้นวรรณะเชื้อชาติตระกูล เพื่อทิ้งอดีตหมดนะ มาอยู่กับธรรมอยู่กับปัจจุบันธรรมยกเลิกอดีตยกเลิกอนาคต มีแต่พระธรรมมีแต่พระวินัย

ใครเค้าไม่รู้ไม่เข้าใจว่าเราเป็นใครมาจากไหนไม่เป็นไร เพราะความสุขความดับทุกข์ของหมู่มวลมนุษย์ มันอยู่ที่เรามีความสงบมีปัญญา มีปัญญามีความสงบ

ถ้าเรามีตัวมีตนมันไม่สงบ ให้รู้ให้เข้าใจ เรามีตัวมีตนเป็นคนจนก็ทุกข์เพราะไม่มี
เป็นคนรวยก็ทุกข์เพราะไม่พอ สองอย่างนี้ก็มีทุกข์พอ ๆ กัน

เราอย่าไปสนใจว่าใครเค้าจะรู้หรือไม่รู้ ให้เรารู้ตัวเอง ให้มีสติรู้ตัวทั่วพร้อม
รู้ตัวเองในการยืน เดิน นั่ง นอน รู้เรื่องพระธรรมพระวินัย เข้าถึงความตั้งใจตั้งเจตนา

เราทั้งหลายต้องสงบต้องมีปัญญา เอาตัวเอาตนเป็นที่ตั้งเค้าเรียกว่ามันเป็นระดับ
คนบ้า คนผีบ้า เอาตัวตนเป็นที่ตั้งเค้าเรียกคนบ้าคนผีบ้าหรือว่ามีเชื้อบ้า

ให้รู้เข้าใจเรื่องพระธรรมพระวินัยเรื่องความสงบเรื่องปัญญา เป็นเรื่องหยุด
ความเป็นบ้าความเป็นผีบ้าไม่ให้มีเชื้อบ้า

เราทั้งหลายต้องหยุดความฟุ้งซ่านของตัวเอง หยุดความง่วงเหงาหาวนอน
หยุดวิณิกิจฉา หยุดเรื่องตริกในกามตริกในพยาบาท เพื่อเข้าสู่กระบวนการ
ของการประพฤติการปฏิบัติ ความดีกับความฉลาดต้องจับคู่กันไปตีคู่กันไปเลย

เรามาบวชมาปฏิบัติ เรามาเป็นคนดีคนฉลาด เน้นลงที่ปัจจุบัน มีความเคารพ
มีความคารวะในข้อวัตรกิจวัตร ข้อวัตรปฏิบัติ ความสงบความเคารพความสุจริต
ถึงเป็นสิ่งเดียวกัน มันจะเป็นสมณะเป็นวิปัสสนาคู่กันไป อันหนึ่งก็สงบอันหนึ่งก็ปัญญา
อันหนึ่งก็พักผ่อนอันหนึ่งก็ทำงาน

การมาบวชนะ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าให้เราพิจารณากระบวนการของ
เหตุของปัจจัย ให้เข้าใจเรื่องขบวนการเรื่องเหตุของปัจจัย ว่าเรื่องราวต่าง ๆ
มันเป็นมาอย่างไร

ท่านให้เราเอาหลักการโดยการสาธยายสรีระร่างกาย เพื่อเป็นฐานของความสงบ
ฐานของปัญญา ท่านให้เราพิจารณาร่างกาย

ผู้ที่มาบรรพชาอุปสมบทจึงได้บอกการบอกงานบอกกรรมฐานคือฐานของการประพฤติการปฏิบัติให้พิจารณาร่างกายให้แยกออกเป็นชิ้นส่วนนะอาการ ๓๒ นะ อาการ ๓๒ ก็มีอะไรบ้าง

"อาการ **32**" ซึ่งจะมีการแบ่งร่างกายมนุษย์ออกเป็น **4** ธาตุ ได้แก่ ดิน, น้ำ, ลม, ไฟ แต่อาการ **32** จะเป็นการนับเฉพาะธาตุที่สามารถจับต้องได้เท่านั้น นั่นก็คือ ธาตุดิน **20** ประการ และ ธาตุน้ำ **12** ประการ รวมเป็น **32** นั่นเอง โดยจะไม่นับธาตุที่จับต้องไม่ได้ อย่าง ลม และ ไฟ โดย ธาตุดิน ก็จะเป็นอวัยวะในหมวดของแข็ง อย่างเช่น ผม, ขน, เล็บ, ฟัน, ตับ, ไต และ ธาตุน้ำ ก็จะเป็นหมวดของเหลวอย่างเช่น น้ำดี, น้ำเหลือง, เหงื่อ, น้ำลาย เป็นต้น

ทั้งนี้ทั้งนั้น ถ้าพูดถึง "ครบ **32** ประการ" ตามหลักพระพุทธศาสนา ระบุว่ามาจากการฝึกจิตในหัวข้อ กายคตาสติ คือให้ระลึกถึงส่วนต่างๆ ของร่างกายที่เรียกว่า โกฏฐาส **32** ประการ ได้แก่ ปฐวีธาตุ เป็นอาการ **20** และ อาโปธาตุ เป็นอาการ **12** ซึ่ง ปฐวีธาตุ อาการ **20** มีดังนี้

เกสา-ผม, โลมา-ขน, นะขา-เล็บ, ทันตา-ฟัน, ตะโจ-หนัง, มังสัล-เนื้อ, นะหารู-เอ็น, อัญฐิ-กระดูก, อัญฐิมิณฺขัง-เยื่อในกระดูก, วักกัง-ม้าม, หะทะยัง-หัวใจ, ยะกะนัง-ตับ, กิโลมะกัง-พังผืด, ปิหะกัง-ไต, ปโปผาสัง-ปอด, อันตัง-ไส้ใหญ่, อันตะคุณฺง-ไส้เล็ก, อุทะริยัง-อาหารใหม่, กะรีสัง-อาหารเก่า (อุจจาระ), มัตถะลุงคัง-มันสมอง

ส่วน อาโปธาตุ อาการ **12** มีดังนี้ ปิตตัง-น้ำดี, เสมหัง-เสมหะ, ปุพฺโพ-น้ำเหลือง, โลหิตัง-น้ำเลือด, เสโท- เหงื่อ, เมโท-มันชั้น, อัสสุ-น้ำตา, วะตา-มันเหลว, เขโฬ-น้ำลาย, สิงคาณิกา-น้ำมูก, ละสิกา-น้ำไขข้อ, มุตตัง-มูล (ปัสสาวะ)

นอกจากนี้ ยังมีอีก **1** ทฤษฎีที่บอกว่า "เกิดมาครบ **32** ก็คือมือวัยระผายนอก ครบ **32** ใจ" แค่นั้นเลยง่ายๆ นั่นก็คือ ตา **2**, หู **2**, จมูก **1**, ปาก **1**, แขน **2**, ขา **2**, มือ **2**, นิ้วมือ **10** และ นิ้วเท้า **10** นั่นเอง

เรามาบวชมาปฏิบัติ เราจะเอาแต่ความสงบเอาแต่สมาธิเอาแต่สมถะ ปัญญานั้น ย่อมไม่เกิด การพิจารณาต้องให้ติดต่อกันเนื่อง ถ้าเราพิจารณาติดต่อกันเนื่อง มันจะเป็นความรู้ความเข้าใจว่าทุกสิ่งทุกอย่างนั้นไม่ใช่บุคคลตัวตน มันเป็นเพียง ธาตุทั้ง ๔ ชั้นทั้ง ๕ आयตนะภายนอกภายใน ๑๒ นะ เราจะมองเห็นอย่างนั้น มันจะมองเห็นเป็นสภาวะธรรม เพราะสิ่งนี้มีสิ่งต่อไปมันถึงมี มันจะมองเห็น กระบวนการการเกิด อย่างเรามองไปอย่างนี้มันจะไม่เห็นเพียงผมหรือหนังอย่างนี้ มันจะมองเห็นภาพรวม มันจะได้ว่างจากบุคคลตัวตน เราจะไม่มีความรู้ว่า เป็นผู้หญิงผู้ชาย คนหนุ่มคนสาวคนแก่คนเฒ่าคนชรา มันจะเข้าถึงสักแต่ว่า มันจะเห็นเป็นความว่างจากสิ่งที่มีอยู่ สิ่งที่มีมันปรากฏทางตาหูจมูกลิ้นกายใจ มันเป็นสิ่งสองอย่างที่มีมันเป็นชั่วบวกชั่วลบเป็นกระแสบวกระแสลบ ต้องอาศัย การปฏิบัติติดต่อกันเนื่อง การประพฤติการปฏิบัติต้องติดต่อกันเนื่อง

เหมือนพระที่พิจารณากายคตาสติ ที่เดินผ่านผู้หญิง ท่านไม่มีนิमितหมายว่า เป็นผู้หญิงผู้ชาย เห็นเป็นเพียงรูปเกิดขึ้น รูปตั้งอยู่ รูปดับไป ไม่มีความสำคัญมันหมาย ผ่านสตรีผ่านผู้หญิงไป เห็นเป็นเพียงโครงกระดูกที่เดินไปเดินมา

การพิจารณากรรมฐานก็เช่นเดียวกัน ถ้าเราพิจารณาจิตใจของเราก็จะเป็น อย่างนั้น เราจะไม่มีนิमितหมายว่าเราเป็นผู้หญิงผู้ชาย สักแต่ว่ามันจะเป็นอย่างนั้น

พระภิกษุผ่านไปนะ สามีของเขาก็ถามพระว่าเห็นสตรีผ่านไปมัยเห็นภรรยา
เค้าผ่านไปมัย พระผู้บำเพ็ญภาวนาก็ตอบว่าไม่เห็นผู้หญิงเห็นผู้ชาย
เห็นแต่โครงกระดูกมันเดินไปผ่านไป

การประพบัติการปฏิบัติของเรา ถ้าเราประพบัติปฏิบัติเอาความสงบเอาปัญญา
ประพบัติปฏิบัติมันจะรู้สึกอย่างนั้น มันจะเกิดความสงบเกิดปัญญาดด้วยความรู้
ความเข้าใจ

การที่เรามาบวชนี้เป็นโอกาสเป็นเวลาที่เราที่ประเสริฐ เราต้องรู้เข้าใจ อย่าไปคิดว่า
ทำไมได้ปฏิบัติไม่ได้ หรือคิดว่าบวชสามเดือนหรือว่าบวช ๑๒๐ วัน เอาพอไปได้
พอมันผ่านไปได้แต่ละวัน เราคิดอย่างนั้นไม่ได้นะ คิดอย่างนั้นตั้งอยู่ในตัวตน
ตั้งอยู่ในความประมาท ไม่เห็นกาลไม่เห็นเวลาไม่เห็นพระศาสนาเป็นสิ่งที่สำคัญ
เราคิดอย่างนั้นตั้งใจอย่างนั้นมันเสียหายนะ อย่าให้ความคิดอย่างนั้นความตรึก
อย่างนั้นมาทำความเสียหายให้กับเรา

เราทั้งหลายต้องรู้หลักการในการประพบัติการปฏิบัติ เราอย่าทำความเสียหาย
ให้กับตัวเองและส่วนรวมให้เอาปัจจุบันเป็นการประพบัติการปฏิบัติ อย่าเอาตัวตน
เอาความรู้สึกต้องเอาธรรมเอาปัจจุบันธรรม ต้องมีปิติมีความสุขมีเอกัคคตา
ในการประพบัติการปฏิบัติ ถ้าอย่างนั้นมันเสียหาย เราจะมาบวชทำไมถ้าเรา
ตั้งใจอย่างนี้ อยู่ที่บ้านไม่ดีกว่าหรือ เพราะเราอยู่ที่บ้านก็ได้

เรามาบวชมาปฏิบัติต้องเข้าใจ เพื่อเห็นคุณค่าในการประพบัติการปฏิบัติ
มีความเคารพมีความคารวะในความถูกต้อง มีปิติมีความสุขในการประพบัติการปฏิบัติ

ถ้าไม่อย่างนั้น ชีวิตที่ประเสริฐของเราที่เกิดมาด้วยอายุขัยที่อยู่ได้ชั่ว ๑ ศตวรรษ คือร้อยปีเดียวนั้นจะพังทลายด้วยเอาความหลงนำชีวิตเอาอวิชชานำชีวิต ชีวิตของเรา ย่อมพังทลายด้วยความประมาท มันจะพังทลายเหมือนตึก สตง.

ตึก สตง.อยู่ที่กรุงเทพมหานคร ตึก ๓๐ กว่าชั้น ตึก สตง.ด้วยความไม่รู้ไม่เข้าใจ เอาความหลงนำชีวิตเอาทุจริตนำชีวิต ชีวิตมันเลยพังทลาย ชีวิตมันพังทลายนะ ตึกสตง.มันพังทลายด้วยนิติบุคคลตัวตนพังทลายด้วยทุจริตมันจะไปแก้ไขตั้งแต่ ภายนอกมันจะไปพัฒนาตั้งแต่วิทยาศาสตร์จะไปเอาความสุขบนความหลง ชีวิตเลยพังทลายนะ

เราเอาตัวตนเป็นที่ตั้งนะ เราคิดดูดีๆ นะ ตึกใหญ่กว่าสูงกว่าตึก สตง.ตั้งหลายสิบตึกที่กรุงเทพมหานครที่ปริมณฑล เค้าไม่พังทลายเหมือนตึกสตง. เพราะพอที่จะรับน้ำหนักได้ ไม่ใช่ไมโกงกินคอร์รับชั้นนะ แต่เค้าโกงกินคอร์รับชั้นน้อยพอที่จะรับแผ่นดินไหวจากมณฑลทะเลประเทศพม่า ศูนย์กลางแผ่นดินไหวอยู่ที่เมืองมณฑลทะเล ประเทศพม่าห่างไกลกันตั้งนับพันกิโล

นี้ให้เรามองเห็นในแง่มุมความไม่ถูกต้องนะ ชีวิตที่เอาความไม่ถูกต้องนำชีวิต มันก็ต้องพังทลายเหมือนตึก สตง.นี้แหละ

เราทั้งหลายถึงต้องเป็นผู้ละอายต่อบาปเกรงกลัวต่อบาป เห็นภัยในวัฏฏสงสาร รู้จักความคิดรู้จักอารมณ์เหมือนท่านพระอาจารย์ลี ธัมมธโร วัดอโศการาม สมุทรปราการ ท่านรู้จักความคิดการปรุงแต่งของตัวเอง ท่านรู้จักว่าความปรุงแต่งนี้ มันคือวัฏฏสงสารนะ ท่านรู้จักความปรุงแต่ง เพราะความปรุงแต่งมันเป็นทุกข์อย่างยิ่ง

เอาตัวตนเป็นที่ตั้ง ชีวิตนี้ต้องพังทลายเหมือนตึก สตง. เพราะมันไม่ถูกต้อง มันก็ต้องพังทลายเหมือนตึก สตง. นี่แหละ

ตึก สตง. ที่อยู่กรุงเทพมหานครอยู่เมืองหลวงอยู่เมืองกรุง เป็นศูนย์รวมของประเทศ เหมือนสมองเป็นศูนย์รวมของร่างกาย เหมือนหัวใจเป็นศูนย์รวมของสรีระร่างกาย

สำนักงานตรวจเงินแผ่นดินที่บริหารประเทศ บริหารแผ่นดินไม่เข้าใจ ในการประพฤติกการปฏิบัติ เอาแต่ความรู้เอาแต่วิทยาศาสตร์เอาแต่ตัวเอาแต่ตนไปแก้แต่สิ่งภายนอก ไม่ได้แก้ตัวเองไปพร้อม ๆ กัน

การพัฒนาวิทยาศาสตร์มันต้องพัฒนาใจไปพร้อม ๆ กันมันถึงถูกต้องนะ พัฒนาทั้งภายนอกภายในด้วยความรู้ความเข้าใจให้ครบวงจร อริยมรรคองค์แปดถึงเป็นความรู้ความเข้าใจ เพื่อการประพฤติกการปฏิบัติมันจะได้สมบูรณ์ สมบูรณ์ทั้งกายวาจาใจกิริยามารยาทอาชีพด้วยความถูกต้อง

มันต้องรู้ธรรมรู้ปัจจุบันธรรม รู้ธรรมธรรมนุญนะ ถ้าเราไปจัดการแต่สิ่งภายนอก เราไม่ได้จัดการตัวเองมันก็ต้องพังทลายเหมือนตึก สตง. นี่นะ

การบริหารตัวเองบริหารบุคคลอื่น มันต้องรู้เข้าใจแล้วมีปิติมีความสุขมีเอกัคคตา ในการประพฤติกการปฏิบัติ เพื่อทำหน้าที่ของเราให้สมบูรณ์

ถ้าเรามีปิติมีความสุขมีเอกัคคตาในการประพฤติกการปฏิบัติมันก็มีความสุขอยู่แล้ว ด้วยความรู้ความเข้าใจ

เราต้องรู้จักการประพาศการปฏิบัติ ทั้งกายวาจาใจกิริยามารยาทอาชีพร
เราต้องเน้นมาที่ตัวเราในการประพาศการปฏิบัติ เพื่อทำหน้าที่ของตัวเอง
ให้มันสมบูรณ์ เราทั้งหลายจะไม่ได้พังทลายเหมือนตึก สตง.

ถ้าใครมีตัวมีตนบุคคลนั้นคือทุจริตนะ เราทั้งหลายจะได้รู้ว่าทุจริตนั้นคือตัวตนนะ
ใครเอาตัวตนนำชีวิตบุคคลนั้นคือบุคคลที่ทุจริต เราต้องรู้จักธรรมรู้จักธรรมบุญ
ปัญหาต่าง ๆ นั้นมันอยู่ที่ทุจริตนะ

การที่จะบริหารตัวเองบริหารบุคคลอื่นต้องยกเลิกทุจริต ถึงจะเป็นนักบริหาร
ตัวเองนักบริหารคนอื่นด้วยการรู้เข้าใจในการบริหารในการปฏิบัติ

ตำแหน่งที่เค้าแต่งตั้งให้เราเป็นลายลักษณ์อักษรเป็นตำแหน่งที่ให้เรามาเสียสละ
มารับผิดชอบโฟกัสในการประพาศการปฏิบัติ ไม่ใช่ตำแหน่งที่ให้พวกเราทั้งหลาย
มาทุจริตนะ

ให้ถือว่ามันเป็นตำแหน่งที่ทรงเกียรติมีเกียรติมีศักดิ์ศรี เอาตัวตนเป็นที่ตั้ง
มันจะมีเกียรติมีศักดิ์ศรีได้อย่างไร ถึงพวกเราทั้งหลายจะพากันใส่สุทผูกเนคไท
ห้อยเหรียญตรา เป็นผู้ทรงเกียรติมันก็ไม่ใช่ผู้ทรงเกียรตินะ มันเป็นผู้ทรงความหลง
ต่างหาก ทรงความโง่ความหลงมกต่างหากละ

เราทั้งหลายต้องรู้เข้าใจ ถ้าเราไม่รู้ไม่เข้าใจเราจะเข้าถึงบริสุทธิ์คุณ เข้าถึง
ธรรมบุญเข้าถึงรัฐธรรมบุญไม่ได้ เอาตัวตนเป็นที่ตั้งมันเป็นอบายมุขอบายภูมินะ
มันตกอยู่ในภพภูมิของ ๓๑ ภพภูมิ

ในภพภูมิของวิภูสงสารนี้มีอยู่ ๓๑ ภพภูมิ ถ้าเราไม่รู้ไม่เข้าใจมันก็จะอยู่ใน
ระนาบของ ๓๑ ภพภูมินี้แหละ

เค้าถึงมีศัพท์ว่าคน คนนี้หมายถึงตัวถึงตน หมายถึง ๓๑ ภาพภูมินี้แหละ ภาพภูมิที่เวียนว้ายตายเกิดมีทั้งหมด ๓๑ ภาพภูมิ

เราต้องรู้เข้าใจ เราจะได้ประพฤติปฏิบัติ เราจะได้ย่ำต๊อกกับความหลงที่มีศัพท์ว่า “คน” คนนี้ความหมายหมายถึงความไม่รู้ไม่เข้าใจ ความไม่รู้ไม่เข้าใจนั้น มันจะววนอยู่ที่เก่า มันจะเป็นผู้ไม่มีศีลไม่มีสมาธิไม่มีปัญญา สัมผัสกับอะไรก็ไปกับสิ่งนั้น ๆ อยู่ในภพภูมินั้น ๆ

เรารู้เราเข้าใจเราจะได้หยุดภพภูมินั้น ๆ ด้วยความรู้ความเข้าใจด้วยการประพฤติ การปฏิบัติ เพื่อเราทั้งหลายจะได้ว่างจากสิ่งที่มีอยู่ด้วยความรู้ด้วยความเข้าใจ ถ้าเราไม่รู้ไม่เข้าใจเค้าเรียกว่ามันหลง มันววนในความหลงอย่างนั้น จิตใจววนอย่างนั้นมันจะไปไหนไม่ได้ มันจะเป็นได้แต่เพียงคนเป็นได้แต่เพียงความหลง หัวใจของบุคคลนั้นมันจะอยู่ในระนาบแห่งความหลงหรือว่าหัวใจบ่อนคาสีโน เอาตัวตนเป็นที่ตั้งคือหัวใจบ่อนคาสีโน หัวใจบ่อนทำลายความถูกต้อง หัวใจบ่อนความหลง

ให้เรารู้เข้าใจ เราจะได้เห็นภัยในความไม่ถูกต้องเห็นภัยในวิฆฏสงสาร ด้วยปัญญาบริสุทธิ์คุณ ด้วยเข้าถึงความพอเพียงเพียงพอ พอใจยินดีมีปิติมีความสุข มีเอกัคคตาในการประพฤติการปฏิบัติ เพื่อเอาธรรมนำชีวิต เอาธรรมนำชีวิตร หัวใจของเราทั้งหลายจะได้หยุดอบายมุขอบายภูมิ

เราทั้งหลายถ้าเราไม่รู้ไม่เข้าใจ เราทั้งหลายจะพากันคิดว่า ความสุขทั้งหลาย ได้มาจากสิ่งที่อำนวยความสะดวกความสบายด้วยการพัฒนาวิทยาศาสตร์ อันนี้จริงอันนี้ถูกต้อง ความสุขทั้งหลายมันอยู่พัฒนาหลักเหตุผลหลักวิทยาศาสตร์

เราทั้งหลายต้องมีสัมมาทิฐิเราต้องมีความรู้ความเข้าใจพัฒนาวิทยาศาสตร์ก็ต้องพัฒนาใจไปพร้อม ๆ กัน ถ้าเราพัฒนาวิทยาศาสตร์มันก็ยังเป็นนิติบุคคลตัวตนอยู่

เราต้องพัฒนาใจไปพร้อม ๆ กันด้วยความรู้ความเข้าใจเราทั้งหลายนะ ถึงเป็นการพัฒนาครบวงจรด้วยความรู้ความเข้าใจ ถ้าไม่เข้าใจก็จะเอาความหลงนำชีวิตเอาวิทยาศาสตร์นำชีวิต

เราต้องเอาทั้งวิทยาศาสตร์เอาทั้งจิตใจไปพร้อม ๆ กันนะ

เราอย่าไปคิดว่าประเทศสิงคโปร์นั้นนะประเทศเล็ก ๆ เท่อำเภอนึงของเมืองไทยก็ไม่ได้ เค้าพัฒนาหลักเหตุผลหลักวิทยาศาสตร์เป็นหนึ่งในเอเชีย เพราะเค้าตั้งบ่อนคาสิโน มาเก้าส่วนหนึ่งของประเทศจีนเค้าก็รวยเพราะเค้าพัฒนาตามหลักเหตุตามหลักวิทยาศาสตร์

พวกเราทั้งหลายเมื่อมีปัญญาแล้วต้องรอบคอบนะ มีปัญญาแล้วต้องรอบคอบอย่าลืมนะชีวิตของเรามันเป็นรายรับรายจ่ายนะ เราไปจับทางงูเดียวงูมันจะมากัดเรา งูพิษมันจะมากัดเรานะ การที่เราเอาหลักการอุดมการณ์มันดีแล้วถูกต้องแล้ว เราต้องมีหลักการมีอุดมการณ์แล้วก็มีอุดมธรรมนะ หลักการอุดมการณ์มันดีแล้วถูกต้องหลักเหตุผลหลักวิทยาศาสตร์นะ แต่ต้องไม่ทิ้งอุดมธรรมนะ

เราเอาตัวตนเป็นที่ตั้งเอาความรู้สึกรู้สึกที่เอาตัวเป็นที่ตั้งมันเป็นหลักการเป็นอุดมการณ์แล้วอุดมด้วยความหลงนะ

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านให้เราเอาทั้งหลักการอุดมการณ์แล้วก็ยกเลิกอุดมหลงนะ

ให้อาอุตมธรรมให้อาธรรมอาธรรมบุญมันถึงจะสมบูรณ์เข้าถึงความพอเพียง
เพียงพอเข้าถึงความพอดี เราอยากได้มากมันก็ไม่มาก เราอยากได้น้อยมันก็ไม่น้อย
เราต้องรู้จักความพอดีเข้าสู่ความสมดุลทั้งรายรับรายจ่าย

เหมือนองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเข้าถึงความพอเพียงเพียงพอเข้าถึง
ความพอดี การประสูติของพระพุทธเจ้าถึงเป็นวันเพ็ญ ๑๕ ค่ำ ตรีศรูก็เป็น
วันเพ็ญ ๑๕ ค่ำเสด็จดับขันธปรินิพพานก็วันเพ็ญ ๑๕ ค่ำ

เราต้องรู้เข้าใจในการประพฤติการปฏิบัติ เราทั้งหลายจะได้รู้หลักการ
รู้อุดมการณ์แล้วก็อุดมธรรม เราอยู่ที่ไหนก็พากันปฏิบัติได้ เมื่อเรามีลมปราณ
มีอายตนะภายใน ๖ ภายนอก ๖ มีธาตุทั้ง ๔ ขันธ์ทั้ง ๕ อยู่ที่ไหนก็ปฏิบัติได้

ให้รู้เข้าใจมีปิติมีความสุขมีเอกัคคตาในการประพฤติการปฏิบัติ

อย่าไปคิดด้วยอวิชาความหลงเอาแต่หลักการอุดมการณ์เอาแต่วิทยาศาสตร์นะ
ถ้าเรารวย รวยความหลงมันไม่ดีนะ รวยความโง่หลงมงายเรียกว่ารวยไสยศาสตร์
มันไม่ดีนะ ไม่ใช่ความดีมันไม่ใช่บารมีไม่ใช่ปัญญาบริสุทธิ์คุณนะ มันเป็นความหลงนะ

ให้เรารู้เข้าใจ อย่าไปคิดว่าทำไมเราโง่ไปตั้งหลายปี ประเทศสิงคโปร์ประเทศ
เคাঁเล็กนิตเดียวกะตั้งบ่อนคาสีโนเคাঁรวยกกัน ประเทศมาเก๊า ก็เหมือนกัน
เคাঁรวยกกัน

ประเทศสิงคโปร์เคাঁมีหลักเหตุผลมีหลักวิทยาศาสตร์นะ เคাঁคิดว่าประเทศ
สิงคโปร์มันเล็กนิตเดียวกะจะทำเกษตรกรรมก็ไม่ได้ จะทำอุตสาหกรรมก็ไม่ได้
ถ้าเราตั้งบ่อนคาสีโนด้วยหลักเหตุผลหลักวิทยาศาสตร์ก็รวยได้ เพราะคนในนี้โลกนี้
มันคนมีความไม่ฉลาด เอาความหลงนำชีวิต เอาตัวตนนำชีวิตมันมีมาก

ถ้าเราตั้งบ่อนคาสีโน เราสามารถรวยได้ทางวัตถุ ด้วยเหตุผลทางวิทยาศาสตร์
 แค่ว่าถึงพากันตั้งบ่อนคาสีโน จะเรียกบ่อนคาสีโนก็ได้หรือเรียกบ่อนแห่งความหลงก็ได้
 มันคืออันเดียวกัน

ให้เรารู้เข้าใจ ประเทศไทยเราแผ่นดินกว้างใหญ่ไพศาลเราต้องรู้เข้าใจว่า
 เราทั้งหลายอย่ายินดีในการเอาความหลงนำชีวิต อย่าไปยินดีในการเอาบ่อนคาสีโน
 นำชีวิตนะ

พระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์ ศาสดาทุกศาสนาเค้ามายกเลิกบ่อนคาสีโน
 มายกเลิกอบายมุขอบายภูมิ ให้เรารู้เข้าใจ ถ้าเรารู้เข้าใจ ทุกอย่างนะไม่มีปัญหา
 ปัญหาอยู่ที่เราไม่รู้ไม่เข้าใจนะ

เหมือนประเทศไทยของเรานี้แหละ โครงการยกเลิกเหล้ายกเลิกเบียร์
 ยกเลิกสิ่งเสพติดยาเสพติดที่มันเป็นอบายมุขแห่งชีวิต ที่มันเป็นอบายภูมิแห่งชีวิต

เกือบร้อยปีของโครงการพากันประพฤติดีปฏิบัติด้วยความไม่รู้ไม่เข้าใจ
 ตั้งอยู่ในความประมาท เอาความหลงนำชีวิตเอาความประมาทนำชีวิต
 มันก็ปฏิบัติไม่ได้ มันก็ยิ่งมากกว่าเก่า ไม่รู้ไม่เข้าใจ เอาความหลงนำชีวิต
 ความหลงก็เลยยิ่งใหญ่อิ่ง

มันก็แก้ปัญหไม่ได้ มันยิ่งมากทวีคูณ มันก็ไปของมันเรื่อย มากยิ่งกว่าเก่า
 ทวีคูณยิ่ง ๆ ขึ้นไปอีก

อย่างการสวมหมวกกันน็อกอย่างนี้แหละ มอเตอร์ไซด์เข้ามาในเมืองไทย
 ประเทศไทย ไม่ต่ำกว่า ๖๐ ปี ขณะนี้เวลานี้ก็ยังทำไม่ได้ เรื่องสวมหมวกกันน็อกนี้
 ที่ให้ประชาชนผู้ขับขี่จักรยานยนต์เพื่อสะดวกในการสัญจรไปมา ได้ออกกฎหมาย

บังคับตั้งแต่ปีพุทธศักราช ๒๕๒๕ ขณะนี้เวลานี้นั้นก็เป็นเวลาจนจะ ๕๐ ปีแล้ว
ก็ยังพากันทำไม่ได้

ถ้าเราเข้าใจว่า การทำอะไรตามใจตามอัธยาศัยนี้ไม่ได้ มันเป็นความเสียหาย
ทั้งตัวเราและส่วนรวม มันไปไม่ได้ ชีวิตของเรามันไปไม่ได้นะ ชีวิตนี้มันพังทลาย
เหมือนตึก สตง.ของเมืองไทยนี้แหละ

เราต้องเข้าใจ ทุกคนต้องเข้าใจ ไม่ใช่เข้าใจเฉย ๆ ต้องเข้าสู่ภาคประพฤติ
ภาคปฏิบัติ มีปิติมีความสุขมีเอกัคคตาในการประพฤติการปฏิบัติ ถ้าไม่อย่างนั้น
มันก็จะไปของมันด้วยความไม่ถูกต้องอย่างนี้แหละ

พูดอย่างนี้ให้พวกเราทั้งหลายพากันเข้าใจนะ นี่มันเป็นธรรมเป็นธรรมนุญเป็น
ปัญญาบริสุทธิ์คุณให้รู้เข้าใจ นี่เป็นความดีที่ประกอบด้วยปัญญา นี่คือธรรมนุญ
รัฐธรรมนูญ นี่เป็นความมั่นคงของชาติคือความเกิด ด้วยเหตุที่ถูกต้อง ไม่มีความผิด
ถูกต้องนะ ความถูกต้องหมายถึงบริสุทธิ์คุณ ไม่ใช่ตัวตน นั่นแหละคือความถูกต้อง
เป็นความมั่นคงของพระศาสนา ศาสนาคือธรรมนุญรัฐธรรมนูญ เป็นความมั่นคงของ
พระมหากษัตริย์นั้นได้แก่ปัญญาบริสุทธิ์คุณ ไม่ใช่ปัญญาเพื่อตัวตน ปัญญาบริสุทธิ์
นี่เป็นความหมายของพระมหากษัตริย์ พระมหากษัตริย์ทุก ๆ พระองค์ที่ขึ้น
ครองราชย์ถึงทรงทศพิธราชธรรม เอาทศพิธราชธรรมนำชีวิต คำว่าพระหมายถึงไม่มี
ตัวไม่มีตนให้เข้าใจ ถ้ามีตัวมีตนก็ไม่ใช่พระไม่ใช่ธรรมนุญไม่ใช่รัฐธรรมนูญ

นี่เป็นพระธรรมเป็นพระวินัย เป็นพระศาสนา เป็นพระมหากษัตริย์ ไม่ใช่ตัว
ไม่ใช่ตน เป็นธรรมเป็นธรรมนุญ เพื่อให้เป็นหลักการอุดมการณ์อุดมธรรม

ให้เราารู้ให้เข้าใจ เราทั้งหลายจะได้พากันประพฤติปฏิบัติให้ถูกต้อง ทำให้ถูกต้อง
จะได้ไม่พากันทำความผิด เพื่อเข้าสู่ขบวนการแห่งความถูกต้องของรัฐธรรมนูญ
ในการดำเนินชีวิต การดำเนินชีวิตต้องไม่เอาความผิดดำเนินชีวิต

ขออนุโมทนากับท่านทั้งหลายนะ ท่านทั้งหลายเป็นผู้มีโอกาสพิเศษ
ถือว่าการมาประพฤติมาปฏิบัติการมาบวชนี้เป็นสิ่งที่ดีมากเป็นสิ่งที่ประเสริฐมาก
เราต้องมีปิติมีความสุขมีเอกัคคตาในการประพฤติการปฏิบัติเพื่อก้าวไปด้วยรู้
ความเข้าใจด้วยพระธรรมพระวินัยขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่บริสุทธิ์คุณ

การแสดงพระธรรมเทศนาเข้าวันนี้ก็เห็นสมควรแก่เวลา ขอจบไว้ด้วยโอวาท
ของหลวงปู่มั่น ฐริทัตโตว่า

ความไม่ยั่งยืน เป็นสิ่งที่ยิ่งใหญ่และแน่นอนนะ

ความยิ่งใหญ่ คือความไม่ยั่งยืนนะ

ชีวิตที่ยิ่งใหญ่ คือชีวิตที่อยู่ด้วยทาน ศีล เมตตา และกตัญญู

ชีวิตที่ดีความดี อาจมิใช่ความยิ่งใหญ่ แต่ชีวิตที่ยิ่งใหญ่ ต้องอาศัยคุณธรรม
ความดีเป็นปัญญาบริสุทธิ์คุณเท่านั้น การระงับสังขารทั้งหลายด้วยความรู้ความเข้าใจ
เป็นความรู้คู่กับการประพฤติการปฏิบัติ นั่นแหละคืออริยมรรค เป็นหนทางที่ประเสริฐ
มีพระนิพพานตั้งแต่ในปัจจุบัน ไม่ต้องรอพระนิพพานเมื่อตายแล้ว ปัจจุบัน
ไม่มีพระนิพพาน อนาคตจะมีพระนิพพานได้อย่างไร ให้เราเข้าใจเรื่องพระธรรม
พระวินัย พระธรรมพระวินัยที่เป็นสัมมาทิฐิ เพื่อหยุดวิภูฏสงสารนั้นแหละ
คือพระนิพพาน ให้พวกเราเข้าใจในเรื่องพระนิพพาน ให้เข้าใจนะ
